

Ислам је...

[Српски – Serbian – صربي]

Пит Седа

Превод:

Мерсед Суљкановић

Ревизија:

Љубица Јовановић

Фејзо Радончић

2014 - 1436

IslamHouse.com

﴿الإسلام هو...﴾

« باللغة الصربية »

بيت سيدا

ترجمة: مرثد سوليكانوفيتش

مراجعة:

ليوبيتسا يوفانوفيتش

فيزو رادونشيش

2014 - 1436

IslamHouse.com

У име Бога Свемилосног, Милостивог!

Ислам је...

Увод у ислам и његова темељна учења

Предговор

Циљ ове књижице је да представи права и истинска учења која носи ислам. Ми не представљамо никаква посебна учења и правце у исламу а ни неку нову интерпретацију ислама. Ми представљамо ислам онаквим каквим јесте и не дорађујемо га некаквим „шећерним прелививима“ и допустићемо му да сам своје позитивне особине стави до изражаја. Постоји само један ислам и само један пример како тај ислам треба да буде живљен и подучаван а то је на основу примера посланика Мухаммеда, мир над њим.¹

¹ Овај израз који се користи значи: „Нека га Бог почасте и сачува.“ У исламу је уобичајено да се за Посланика доносе молбе како би тиме

Наша намера је да направимо уопштени преглед о основним изворима ислама и како они изгледају у светој књизи Кур'ану и како их је посланик Мухаммед, мир над њим, представљао.

Настојаћемо, такође, да одговоримо на нека често постављена питања о исламу.

Иако је чињеница да више од петине светског становништва чине муслимани видећемо да се ипак ислам у Западним друштвеним круговима често пута погрешно разуме и интерпретира. Ми се надамо да ће ова књижица да испуни свој задатак и да ће да представи ислам у правом светлу, појашњавајући да је објављен посланику Мухаммеду, мир над њим, и да ће да разреши погрешно разумевање ислама као и предрасуде и мржње које су увелико присутне. Ми ову књижицу пишемо у нади да ће људи из свих различитих верских опредељења да нам се прикључе како би овај свет направили светом толеранције и добротинства као и светом разумевања и мира.

Божијим Посланицима одали поштовање а тим поступком би одали поштовање и Богу Који га је послао.

Шта је ислам?

Арапска реч „ислам“ значи језички „преданост“ или „покорност“. Ислам у погледу веровања означава потпуну и искрену преданост Богу и да се са тиме живи у потпуном миру и унутрашњој смирености.

Мир (арапски: селам, а на хебрејском: шалом) се постиже тиме што се особа у потпуности покорава Божијим заповестима, јер је Бог **Праведни** и **Мир**.²

Израз „ислам“³ има јако опширно значење. Ислам није назван на основу неког племена или особе, као што је то случај са јеврејством на основу племена Јуда, или хришћанство које је названо на основу Христа, или пак будизам на основу Буде. Ислам није израз који је биран од људи, већ је то назив и израз који је изабран од Бога. Ислам је међународно веровање, дакле није орјентисан ни према Истоку а ни према Западу. Ислам је потпуни и савршени облик и начин живота који води ка

² Подбељана слова у тексту се односе или на кур'ански стих или на одређено име или Божије својство.

³ Поједини муслимани не воле када се ислам описује као „религија“ и то због тога што ислам није само институционално веровање. У арапском језику се ислам описује као „дин“ то јесте „начин живота“. Исто као што су прваци међу хришћанима називали своју веру „Путем“.

потпуној преданости Богу. Неко ко своју вољу из слободне воље⁴ преда Богу такав се назива „муслиманом“.

Посланик Мухаммед, мир над њим, није био први који је ислам донео човечанству већ је то био Адам, мир над њим.⁵ Зато је сваки посланик и веровесник дошао како би опоменуо човечанство и како би Божије заповести људи јасно и исправно схватили. Они су сваки понаособ у свом времену добијали одређена учења, све док Бог није послао последњег посланика Мухаммеда, мир над њим, како би он пренео последњи тестамент на који се требају сви враћати, а то је часни Кур'ан.

Аллах је арапска реч, а која значи: **„Један и једини Који заслужује обожавање“** и то је име **Јединог**, Који је небеса и Земљу створио. Хришћани и јевреји који говоре арапским језиком исто тако Бога називају Аллах. За било којег муслимана је Божије име „Аллах“ најузвишеније и најобухватније име за

⁴ То јесте: без присиле. То значи да се Богу преда и покори Његовим заповестима без икаквих предрасуда и мирног срца.

⁵ Израз: „Мир над њим“ значи: „Нека ка Бог сачува сваког зла.“ Изражавање почастии од стране муслимана, а које је пренесено у исламским предајама, се односи на све посланике и Божије веровеснике, па чак и на анђеле када неки од њих бива споменут.

Бога, а које означава **Једног**, Који се у богослужју обожава, **Једног**, Који је све створио.

Монотеизам

Учење монотеизма (Божијег јединства које се на арапском означава као „тевхид“) представља најбитнији концепт у исламу уопште. Монотеизам је предочен у првој од „десет Божијих заповести“ и све се у исламу гради на Божијој јединствености. Ислам позива људе да се удаље од обожавања било којег створења и да се предају обожавању **Јединог и истинског Бога**. Било какво дело обожавања или преданости нема никакву вредност у концепту монотеизма нити се у том погледу могу правити било какви компромиси.

Пошто је ова ствар толико битна онда је нужно да се концепт монотеизма (Божије једноће и јединствености) у потпуности схвати и разуме. У поједностављеном смислу монотеизам се може сагледати из следеће три перспективе:

- Јединство Божије у Његовој власти (Господарству)

- Усмеравање сваког облика обожавања само Њему (Његова једноћа у обожавању оп.п.)
- Божија једноћа у Његовим савршеним именима и својствима.

Овакав преглед није сигурно једини начин и метода сагледавања теме Божијег јединства и њено предочавање, али нам она дозвољава да тематику тога лакше анализирамо и разумемо. (Монотеизам је кључ разумевања ислам, тако да је ишчитавање овог концепта препоручено).

Божија једноћа у Његовој власти

Божије јединство у Његовој власт значи да је Бог: створио небеса и Земљу и да Он има потпуну и савршену контролу над читавим свемиром. Он је једини Створитељ свих ствари. Сам покреће и омогућава све оно што се дешава. Он је једини Који све опскрбљује и Који одлучује о животу и смрти. Он је Снажни и Свемогући, Он је савршен и чист од било какве мањкавости. Нико нема никаквог удела у Његовој власти. Нико не може да се супростави Његовој вољи и одлуци. Он је Један, Који нас је сваког појединачно створио од једне мале ћелије и

Који нас је начинио оним што сада јесмо. Он је Један, Који је створио на стотине милијарди галаксија, и Који је створио сваки најситнији електрон, неутрон, а који су саставни делови тог свемира. Он све одржава као што је и начинио све природне законе у савршеном складу. Ниједан лист не опадне без Његове воље са било ког дрвета и све је то јасно записано и забележено.

Он је много узвишенији него што ми то уопште можемо да разумемо и да представимо себи. Он је толико моћан да је у стању да све учини и да било шта створи само речју „буди“ и након тога оно бива. Он је створио све нама познате и непознате светове, али Он није део тих светова. Већина вера признају, да је Он Створитељ свемира и да је Он један и да Он нема било каквог судруга. Ислам, такође, садржи знање о томе да Бог није део било ког Свог створења и да ни једно од Његових створења нема удео у Његовој моћи.

У исламу се политеизам (многобоштво) означава као неверство уколико неко верује да било које створење има неки удео у Божијој моћи или у Његовим својствима. Примери таквих погрешних убеђења су као када би неко тврдио да зна да

протумачи судбину или да су астролози у стању да је предвиде.

Бог, Који је о свему обавештен, каже да само Он све зна и да само Он познаје будућност. И само онај ко је Богу послушан може себи да приушти Божију помоћ. Ни једно биће поред Бога није у стању да ти пружи Божију помоћ и упуту. Веровање да неки предмети могу да донесу срећу или талисмане (амајлије) или било који други облик додељене моћи неком предмету је све од облика политеизма или многобоштва. Сви ови облици и убеђења се у исламу категорички одбијају и забрањени су.

Усмеравање свих облика обожавања само једном Богу

Само Узвишени Бог је достојан тога да буде обожаван. Ова порука је достављена од стране свих Божијих посланика који су у свим временским периодима били слати и ово је уједно срж исламског веровања. Бог нам поручује да једино Он треба да буде обожаван. Бог нам поручује да је смисао стварања људи управо у томе да обожавају Њега. Животни смисао у исламу је у томе да се људи

одврате од обожавања било којег створења и да људе упуту и усмери ка обожавању Створитеља.

И управо се у овој ствари ислам јасно разликује од других религија. Иако већина религија у своме учењу и догми садрже учење да је само један Бог Који је све што постоји створио, ипак су у погледу богослужења и обожавања само делемично и незнатно ослобођене од неких облика политеизма (многобоштва). Ове религије позивају своје следбенике да обожавају друга створења поред једног Створитеља (иако у том своме учења та друга божанства стављају на нижи степен него што је то Бог Који је Створитељ) или понекад траже од својих следбеника да узимају нека створења као посреднике између себе и Бога.

Сви посланици и Божији веровесници од Адама, мир над њим, до посланика Мухаммеда, мир над њим, су позивали људе да обожавају једног Бога без тога да Му чине било каквог судруга или да узимају било каквог посредника. Ислам одбија тезу коју су неки културолошки антрополози поставили да је религија раног човечанства био политеизам, а који се онда постепено развио у монотеизам.

Муслимани верују супротно од тога, да се култура људи у временским периодима током слања посланика постепено развијала и потпадала и добијала политеистички карактер. Чак и у временима када су међу људима били посланици многи људи су одбијали њихове позиве и унаточ свим упозорењима од стране посланика они су ипак наставили са практиковањем својих политеистичких убеђења. И због свега тога су сви посланици били послани како би људе учили и позивали у монотеизам.

Бог је створио људе са урођеном природном да само Њега обожавају. Али ђаво ипак чини све могуће напоре како би људе одвратио од монотеизма, а то чини тако што их заводи тиме да обожавају створења (дакле многобоштво и обожавање идола). Многи људи су наклоњени ка томе да нешто обожавају и да то буде оно што могу да виде или што могу у својој представи да замисле, иако унутар себе и у свом инстинкту знају да је Створитељ универзума много узвишенији него што то они могу и да замисле. Бог је у свим временским раздбољима слао посланике и веровеснике како би вратили људе у обожавање Једног и Једног Бога. Завођењем ђавола су ипак многи људи потпали под заблуду да обожавају неко

створење (oboжавајући идоле, свеце и тако отишли у многобоштво и идолопоклонство).

Бог је створио човечанство како би само Њега обожавали (и то је мудрост стварања свега постојећег оп.п.). И због свега тога је најгори могући грех у исламу да било шта или некога поред Бога обожаваш и да му служиш, па чак иако тиме желиш само Богу да се приближиш а при томе друга створења обожаваш. Један независтан и свемогући Бог не треба никакве посреднике. Он чује све наше молитве и о свему што се дешава је у најситније детаље обавештен.

Са друге стране, Бог нема никакве потребе за нашим обожавањем и богослужењем, али нам ипак поручује да је у томе Његово задовољство. Он је апсолутно независтан од свих ствари, а сва створења су зависна о Њему. Када би се сви људи на Земљи сакупили како би служили Богу то све никакву корист не би донело Богу а нити Он за тиме има потребу. То све Његову узвишену власт неће ни за један атом учинити богатијом. А исто тако у супротном случају, када би створења оставила покорност Њему то ни у најмањем облику не би умањило Његово савршенство и власт. Када обављамо богослужење и када Га

обожавамо од свега тога наше душе имају корист и тиме ми испуњавамо нашу часну сврху због које и јесмо створени. Бог нема никакве потребе, Он је Живи и Вечни.

Богослужење се не састоји само из неких традиционалних и религијских церемонија и поступака. Концепт богослужења је свеобухватан. У њему све улази па чак и да човек своје родитеље поштује и да се о њима брине, као што је од богослужења и то да човек разбијено стакло уклони са пута и то су све начини покорности Богу, а то онда када то човек чини са намером да тим својим поступцима постигне Божије задовољство.

Јединственост и једноћа Бога у погледу Његових савршених имена и својстава

Јединственост и Божија једноћа у погледу Његових савршених имена и својстава значи да Бог нема ништа заједничко или слично са Својим створењима, као што ни једно од Његових створења нема ништа заједничко или слично са Њим. Бог се не може ограничити нечим јер је Он Творац свих ствари. Најузвишенији Бог каже:

„Аллах је, нема бога осим Њега, Живи и Самопостојећи Одржаватељ! Не обузима Га ни дремеж ни сан! Његово је оно што је на небесима и на Земљи! Ко се може пред Њим заузимати без Његовог допуштења?! Он зна шта је било пре и шта ће бити после њих и они не могу обухватити Његово знање осим колико Он жели. Његов престо обухвата и небеса и Земљу и Њему није тешко одржавати их! Он је Свевишњи и Величанствени! (Кур'ан 2:255)

У исламу је забрањено да се Богу приписују својства створења. Једина својства којима се Бог може описати су она којима је Он Себе описао у Кур'ану или којима Га је описано Његов Посланик, мир над њим, својства која је он користио како би Га описао. Многа Божија својства и имена се учине да имају на људском степену неки обрис, али то је само са стране језичког значења. Божија својства су исто као и Он сам неупоредива са било којом замисли. Бог, тако на пример, има савршено знање које све обухвата. Људи имају знање, али ипак Божије знање није у било ком облику могуће упоредити са људским. Божије знање је без граница (Он је Свезнајући). То знање није ни подучено а ни усвојено. Божије знање обухвата све без тога да се оно постиже кроз искуство или да

нешто од тог знања може да се од Њега одвоји и оде, а док је људско знање стечено и ограничено и оно се стално мења, и изложено је томе да ли ће се оно повећавати или смањивати или пак бити заборављено или помешано.

Свемогући Бог поседује божанску вољу, а са друге стране Бог поседује и сопствену вољу. Али у свему томе се Божија воља стално проводи. Његова божанска воља и знање превазилазе све што жели да учини међу створењима. Било да се ради о прошлости, садашњости или будућности, док је са друге стране људска воља више облик хтења и жеље, а које могу да се остваре само онда када то Бог жели да се оне остваре.

Људске особине се не могу приписивати Богу, јер су све људске особине ограничене. Бог не поседује род, слабост или недостатак. Бог је изнад свих облика рода међу људима и створењима. Ми користимо заменицу „Он“ само због тога што у семитским језицима не постоји заменица која је неутралног облика и због тога што се коришћење те заменице поклапа и са употребом у немачком језику. Када се у Кур'ану користи израз „Ми“ а које указује

на Бога то је у језику израз поштовања⁶ и не показује у било ком облику на било какав облик плуралности јединог Бога. Описивање Бога са својствима створења је од облика политеизма или многобоштва, а са друге стране је исто облик политеизма да се неким створењима приписују особине које су Божијег карактера и које само Њему доликују. Тако уколико би неко веровао да је неко поред Бога описан као Свезнајући и Свемогући тиме је починио јасно многобоштво и неверство.

**„Нека је Узвишено име Господара твога,
Величанстевеног и Племенитог!“ (Кур'ан 55:78)**

Шест начела ислама

Постоје одређени принципи у које се без икакве сумње мора веровати како би се неко сматрао муслиманом. Та начела веровања су следећа:

1. Веровање у Бога
2. Веровање у Његове анђеле
3. Веровање у Његове књиге

⁶ Оп.п.: као што је у немачком језику за множину коришћен израз поштовања када се за једнину користи заменица: „Ви“ „Вама“

4. Веровање у Његове посланике и веровеснике
5. Веровање у Судњи дан
6. Веровање у Божије одређење – судбину.

Веровање у Бога

Ислам наглашава да је Бог Један Једини Који нема саучесника и да је независан од свега што постоји и да је у сваком облику јединствен. Само Бог Самилосни има право да буде обожаван.

Веровање у Божије анђеле

Анђели су Божија створења. Бог Који је Творац свих ствари их је створио од светла. Они су моћна створења и увек тачно раде и извршавају оно што им Бог наређује.

Бог нам је указао на имена и задатке неких анђела и сваки муслиман мора да верује у постојање анђела. Од споменутих анђела у Кур'ану су Гаврило и Микаило. Тако је, на пример, задатак Гаврила, мир над њим, да доноси Божију објаву посланицима и веровесницима.

Веровање у Божије књиге

Сви муслимани верују у све претходне Божије објаве које је Он објавио Својим посланицима. Сваки муслиман мора да верује у све споменуте Божије објаве у Кур'ану. Бог Који је Дариватељ сваког добра је објавио те објаве и оне су у свом изворном облику биле истинска Божија реч. Објаве које је Бог споменуо у Кур'ану су следеће:

1. Списи које је Бог дао Авраму
2. Оригинални Теврат који је објављен Мојсију
3. Оригинални Псалми који су објављени Давиду
4. Оригиналнo Еванђеље које је објављено Исусу⁷
5. Кур'ан који је објављен посланику Мухаммеду (који је остао и остаће сачуван у свом оригиналном облику на арапском језику).

Муслимани на све верске текстове који су објављени пре Кур'ана а који су у данашњем облику присутни у мноштву верзија гледају као на нетачне верзије и преписе оригиналних списа. По кур'анском

⁷ Данас присутни тестаменти Библије су састављени након времена Исуса од стране других аутора. Еванђеље које се у Кур'ану спомиње се односи само на објаву која је пренесена од стране Исуса сина Маријиног, мир над њима.

слову су људи те списе изменили како би тиме остварили овосветски профит. То искривљивање се дешавало на различите начине као што је, на пример, додавањем или одузимањем или изменом текста у погледу на шта се односи и шта значи или на шта језик указује. Та искривљивања су се временом међу људима прихватила, а оно што је на крају из тога произишло је мешавина између основног Божијег текста који је помешан са људским интерпретацијама и кривотворењима. Иако муслимани верују у све претходне објаве, ипак сва верска и овосветовна питања тумаче и схватају кроз Кур'ан и веродостојне предаје и казивања посланика Мухаммеда, мир над њим, и у томе траже своју упућу.

Веровање у Божије посланике и веровеснике

Посланици и веровесници су били људи који су добијали од Бога објаву а коју су достављали људима. Они су послани човечанству како би људе поучили монотеизму (веровање у једног Бога) и како би га њему вратили и како би они њима у томе били живи пример тога како се Бог обожава како би тиме извели људе на прави пут. Ни један од посланика и веровесника није себи приписивао било какав удео

божанства. Они су били само људи. Сваком муслиману је забрањено да се било којем од посланика или веровесника моли и да им се обраћа или да их користи као посредника у мољењу између себе и Бога. Ниједан муслиман никада не сме да их дозива или да их за своје потребе моли а ни да њихову милост тражи или да путем њих тражи Божију милост. Због тога је израз „мухаммеданци“ погрешан и не треба никада да буде коришћен у погледу муслимана. Сваки посланик и веровесник је учио да су то све радње многобоштва и да свако онај ко чини дело многобоштва изашао из оквира ислама.

Кроз сва времена је Бог од Којег је свако добро слао посланике на свим деловима планете човечанства. Сваки муслиман мора да верује у све посланике који су послани од Бога. Бог је споменуо неке од њих у Кур'ану. Од оних који су именом споменути су: Адам, Нух, Абрам, Мојсије, Исус и Мухаммед, мир над њим.⁸

Сви посланици који су послани од Бога су са собом носили учење ислама. Сви људи који су били

⁸ Посланици који су споменути именом у Кур'аном су: Аврам, Идрис, Нух, Худ, Саломон, Лут, Исмаил, Исхак, Јаков, Јозеф, Елјесеа, Зул Кифл, Шуајб, Мојсије, Харун, Давид, Салих, Ислијас, Јунус, Зехерија, Исус и Мухаммед (мир над њима свима).

кроз људску историју су били монотеисти а који су се поклонили Божијој вољи и који су следили посланике и веровескнике који су били послати у њиховом времену, сви ти такви се називају муслиманима.

Израз аврамистичког наслеђа се односи на то да одређена особа прихвата монотеистичко учење Аврама и да се покорава Божијој вољи, а не односи се само на особино порекло. Када је Мојсије, мир над њим, дошао и обзанио своје посланство сви који су му тада поверовали и који су га следили називају се муслиманима. Исто као што је било обавезно свакој особи у времену Исуса да га прихвате када је он своје посланство са јасним знаковима и чудима обзанио, уколико је та особа желела да буде сматрана муслиманом. Сви они који нису поверовали у Исуса тиме су исто занегирали ислам, и то из разлога што што су њега одбили.⁹ Ко год да је одбијао или је мрзео да поверује у неког од посланика, такав се не сматра више муслиманом. Муслимани су обавезни да верују у све Божије посланике и да их све поштују јер

⁹ Узвишени Бог је објавио Мухаммеду, мир над њим: „Он вам прописује у вери исто оно што је наредио Ноји и оно што објављујемо теби, и оно што смо наредили Авраму и Мојсији и Исусу: „Праву веру исповедајте и у томе се не подвајајте!“ Тешко је многобошцима оно у шта их ти позиваш. Бог одабира за Своју веру онога кога Он хоће и упућује у њу онога ко Му се искрено обрати.“ (Кур'ан 42:13)

су они ти који су позивали човечанство да само једног Створитеља обожавају и да Му никаквог судруга не приписују. Сви посланици и веровесници су се у потпуности покоравали Божијој вољи и управо то представља ислам.

Посланици и веровесници од Адама, мир над њим, па све до Мухаммеда, мир над њим, су били браћа у вери. Сви су они човечанство позивали у исту истину. Различити посланици су са собом доносили различите верозаконе које је Бог њима послао, а по којима су требали људе да се воде и да по њима суде, али је у свима њима основа била увек иста. Они су позивали људе да оставе покорност и робовање неком створењу и позивали су у робовање Створитељу Најузвишенијем.

По том исламском верском учењу је посланик Мухаммед, мир над њим, одређен да буде последњи Божији посланик.¹⁰ Разлог томе је прво зато што је Бог Своје објаве човечанству њиме употпунио и на најсавршенији начин их сачувао у Кур'ану, а као друго је то што је Његов последњи посланик и

¹⁰ Неки муслимани се у погледу тога позивају на следеће цитате из Библије које говоре о доласку посланика Мухаммеда, мир над њим: (18:15, 18:18, 1:19-21, 14:16-17, 15:26,16:7-8, 16:12-13)

веровесник, мир над њим, током његовог двадесеттворогодишњег посланства био примеран узор за живот, тиме што је дао најлепше упуте и усмерења за генерације које долазе. Бог је јасно у Кур'ану рекао и нагласио да неће бити посланика након Мухаммеда, мир над њим, који је познат као последњи или печат сви веровесника. Тиме се мисли да је Божији закон објављен и да је састављен у учењима посланика Мухаммеда, мир над њим, и које је трајно за цело човечанство све до Судњег дан. Како би неко био верник неопходно је да верује у посланство Мухаммеда, мир над њим, исто као што мора да следи вероучења која су њему објављена, а уз све то и да верује у посланство свих других посланика и у Божије објаве које су дошле пре њега.

Мухаммед, мир над њим, исто као и сви преходни посланици имао је обавезу да верује у свемогућег Бога и да Му буде покоран и да Му буде потчињен. Иако муслимани верују у све Божије посланике они ипак у свом учењу и веровању следе учења последњег Божијег посланика Мухаммеда, мир над њим, и натичу се у томе да поступају сходно његовим учењима. Узвишени Бог каже о Своме посланику Мухаммеду, мир над њим:

„Ми смо те послали само као милост свим световима.“ (Кур'ан 21:107)

Веровање у Судњи дан

Муслимани морају без икакве сумње да верују у Судњи дан тј. Дан суда и у телесно проживљене људи изнова када ће људи заувек бити Божијом пресудом одређени за вечност у Рају или Паклу.

Бог, Који ће сав људски род на једном месту окупити, а и први пут нас створио, јер је Он тај Који изнова ствара и Који ће нас након смрти оживити и пред Његов суд на Судњем дану поставити. Након Судњег дана неће више бити смрти и наше постојање ће бити тада за вечност. Судњи дан је Дан када ће свако створење да стане пред свога Створитеља и када ће свако да види дела својих руку била она добра или лоша до у најситније детаље. Тога дана неће бити могуће лагање или порицање, нити ће се дозволити правдање. Коначна награда ће бити Рај или коначна казна Пакао. Рај и Пакао су стварна и реална места која већ постоје и створена су. То нису никави симболи нити метафоре.

Бог, Који добро жели и исто награђује, описао је Рај (небеску башту) као предивно место уживања које је препуно вечних башти и река које теку кроз те баште. У Рају не постоје нити врућине нити хладноће, као што не постоје болести нити умор или било који други облик зла. Бог, Који свако добро осигурава, ће све облике болести из срца и тела становника Раја odstrанити и све оно што они буду пожелели ће имати на располагању. Онима који уђу у Рај биће речено:

„Ово је Рај који сте постигли Божијом милошћу и вашим добрим делима.“

Највећа радост на ономе свету ће бити верницима то што ће гледати у Божије најузвишеније лице. Сама чињеница да неко буде муслиман не значи да је тој особи осигуран Рај све док се та особа не буде у потпуности покорила и потчинила једном Богу и док на томе не умре и оконча.

Бог, Који све у детаље познаје, описао је Пакао као ужасно и вечно место, далеко ужасније него што можемо и да замислимо. Ватра чије гориво су људи и камење. Сваки пут када неки од анђела неког од становника ватре у њу убаце говориће им:

„Ето, то је оно што сте порицали!“ (Кур'ан 83:16)

Наравно ми верујемо да је Бог Свемилосни и Милостиви, али Он и жестоко кажњава оне који то заслужују.

Божија савршена правда је потпуна, а на Судњем дану ће сва дела бити јасно изложена и према свакоме ће се праведно поступати. Нико од нас неће само због својих дела заслужити Рај, већ превасходно због Божије милости.

Веровање у Божије одређење

Бог зна све оно што ће се десити међу Његовим створењима, јер Он није везан за време. Из перспективе временски ограничених створења као што смо ми, то све значи да Бог Који све јасно надзире, да је Он о свему јасно упознат, о ономе што се дешавало у прошлости и познаје све оно што се тренутно дешава и зна све оно што ће се у будућности догодити. Бог је Свезнајући и оно што он жели то ће се догађати.

Бог Који све надвладава има савршену моћ над Својим створењима. Познаје све оно што се налази међу Његовим створењима и све оно што се дешава је директан производ онога што Он ствара. Ништа се међу Његовим створењима не дешава ван Његове моћи, хтења и знања.

Слободна воља код људи

Један јако битан аспект у исламу је тај да сваки човек има слободу воље и да са њоме бира између добра и зла. Бог Који све дарује је тиме човечанству подарио велики поклон и тиме им је подарио посебно почаст, али је то све ипак повезано са великом одговорношћу. И управо ћемо ми на Судњем дану за ту благодат бити питани.

Слободна воља код људи се ни у ком случају не супроставља чињеници да је Бог Свезнајући и да је Мудри и да Он све познаје што се дешава међу Његовим створењима. Неко ће можда да упита: „Ако Бог зна да ћу ја сутра да учиним грех онда је немогуће да ја то избегнем, јер је Божија воља непромењива и бива оно што Бог жели да се догоди.“ Божије знање и одлука човека да нешто учини не

значе да је та особа присиљена на то и на доношење такве одлуке.

Слободна воља код човека се не супроставља у било ком облику Божијој савршеној моћи над свим Његовим створењима. Исто тако се то не супроставља чињеницом да све што се дешава међу створењима бива Божијом вољом. Неко ће онда рећи: „Онда ја уопште немам слободну вољу. Моја слободна воља је само умишљена.“ Управо супротно, Бог је у сваком од нас створио способност да формулишемо намере. Бог жели да ми будемо у могућности да доносимо сопствене одлуке. Када нека особа донесе неку одлуку онда Бог Својом савршеном моћи створи из тога проследна дела и околности, а које намери човека дозвољавају да их спроведе у праксу. Божија је воља и хтење то да људи имају слободу воље. Бог није увек задовољан са одлукама које људи доносе, али ипак Он жели да су они у стању да сопствено донесу одлуке на основу своје слободне воље. Пример за то је воља човека да учини неко добро дело. То дело можда никада неће да се деси, али Бог може ту особу да награди због одлуке и намере да учини добро дело. Уколико се то дело спроведе онда кажемо да је Божија воља дозволила да

се оно догоди и Бог ће обоје да награди, и дело и намеру.

Другим речима речено: Бог Који је праведан може да те награди за добра дела која си планирао, али која ниси успео да учиниш. Дакле, Бог не кажњава људе због саме лоше намере, уколико се то дело не спроведе у праксу.

Не постоји присила у вери

Из наглашавања питања о слободној вољи логично следи да вера ислам може да буде прихваћена само из слободне воље. Смисао људског живота је у томе да човек Богу из слободне воље служи и да Га обожава. И због свега тога верска практиковања имају неку вредност само онда када се чине из слободне воље. Уколико би нека особа била натерана да прихвати веру то његово веровање не би имало никакву вредност. Узвишени Бог каже:

„Нема присиле у вери! Прави пут се јасно разликује од заблуде! Онај ко не верује у оно што се обожава поред Бога, а верује у Бога, држи се за најчвршћу везу, која се никад не прекида. А Бог је

Онај Који све чује и Онај Које све зна. (Кур'ан 2:256)

Пет начела ислама

Постоји пет прописаних радњи у богослужењу које сваки муслиман мора да обави. Изостављање истих радњи је велики грех.¹¹ Зграда ислама се стоји на ових пет темеља и особа не може да буде сматрана муслиманом уколико би негирала да је било који од ових темеља необавезан и непрописан.

Пет основа ислама су:

1. Сведочење веровања тако што се изговори: „Ја верујем да ништа нема право да буде обожавано поред једног Бога и сведочим да је Мухаммед, мир над њим, Божији роб и посланик“ (ова изјава се у арапском назива: Шехадет)
2. Пет дневних молитви (намаза)

¹¹ Ових пет ствари представљају темељ вере ислама и сваки представља неизоставни темељ вере ислама. Али суштина и пропис сваког од темеља се разликује један од другог. Тако први темељ представља кључ уласка у веру ислам, а други темељ представља кључ останка у вери исламу. Остала три темеља су такође на великом степену, међутим условљени су могућношћу човека и не представља њихово остављање неверство осим у случају негирања прописаности истих. (оп.п.)

3. Издвајање обавезне милостиње (зеката)
4. Пост месеца Рамазана
5. Ходочашће у Мекки (Хаџ)

Сведочење вере (Шехадет)

Сваком појединцу који жели да прихвати ислам је обавеза да верује у њега и да изговори сведочанство вере које гласи: „Ја сведочим да нико нема право да буде обожаван осим једног Бога и да је Мухаммед, мир над њим, Његов роб и посланик.“ Са овом једноставно, али ипак јако битном реченицом особа постаје муслиманом. Не постоје никакве посебне церемоније које су прописане у исламу.

Принципи који су садржани у овом сведочанству могу да се анализирају у три дела сведочанства, чему следи појашњење и објашњење. Први део је: „ништа вредно да се обожава...“ ово је потпуно негирање било ког облика политеизма-многобоштва.¹² То је негирање било ког облика било

¹² Ово негирање подразумева да ништа нема право да буде обожавано поред једног и јединог Бога и да ништа нема својство божанства осим једног Бога-Аллаха и да нико нема било какав удео у Божијим својствима и да нико не може да буде Творац или Опскрбитељ

каког другог божанства поред јединог Бога или да било које створење има било какав божански епитет. Други део: „...осим Бога-Аллаха“ је потврда монотеизма. Аллах-Бог је једини Који је достојан да буде обожаван.

„Мухаммед је Божији посланик.“ је трећи део сведочанства. То је потврђивање посланства Божијем посланику.¹³ Ово сведочанство захтева безусловно прихватање Кур'ана и веродостојних казивања посланика Мухаммеда, мир над њим.

Изговарањем сведочења (шехадета) и веровањем у њега се одбацује све остало што се обожава поред Бога и сведочи се да је Бог једини тај

створења осим Бога Коме нико није сличан а нити има са њим неки удео.

¹³ Неко ће можда да упита: „Ако ислам учи и подучава да су сви посланици једнаки, зашто онда своје следбенике учи да приликом верског сведочења не спомињу остале посланике?“ Оно што мора да се разуме јесте да свако онај који је потврдио посланство посланику Мухаммеду, мир над њим, да је такав уједно признао посланство свих осталих посланика и веровесника који су дошли пре њега. Уколико би нека особа изјавила сведочанство: „Не постоји ништа што је вредно обожавања поред једног Бога и Мојсије је Божији посланик.“ Из тога не следи да је та особа прихватила посланике и посланике након Мојсије, мир над њим, као што су Исус, мир над њим, и Мухаммед, мир над њим.

Који има право да буде обожаван. Нико не сличи Богу и Он нема никаквог саучесника.

Бог обећава да када неко искрено и из убеђења изговори: „Ја сведочим да нико нема право да буде обожаван осим једног Бога и да је Мухаммед, мир над њим, Његов роб и посланик,“ да тиме бивају сви његови претходни греси обрисани и опроштени. А добра дела која је пре тога радио могу да буду од узвишеног и свепраштајућег Бога награђена.

Пет дневних молитви

Од сваког се муслимана очекује да обавља пет обавезних молитви. Муслиман се телом окреће ка Мекки током обављања молитве, окреће се ка првој кући која је направљена како би се обожавало један Бог. Ова кућа се назива „Кабом“ то је празна коцкаста зграда. Муслимани обожавачу само Бога приликом свог окретања ка Каби. Када се верници у својим молитвама окрећу ка правцу Кабе то их уједињује у њиховим молитвама једном Богу. Свако онај који Кабу или било које друго створење обожавачу се назива обожавачем идола и није муслиман. Ближе речено,

сви материјали Кабе и она сама нису предмет обожавања као ни било који други створени предмет.

Ове молитве се обављају током дана и ноћи и подсећају човека на обавезу покорности и потчињености Богу. То је прилика да се тим чином обожавања захвалимо Богу и да затражимо опрост и да Га молимо за упуту и милост.

Наравно сваки муслиман може да обавља и добровољне молитве. Молитве уопштене које су у облику мољења и тражења које могу у сваком времену и на сваком месту да се обављају.

Годишње издвајање обавезне милостиње (Зекат)

За сваког муслимана који је финансијски у могућности,¹⁴ је верска обавеза да годишње издваја

¹⁴ Од услова да би муслиман био обавезан да издваја ову милостињу јесте да му након подмиривања свих основних животних потреба остане вишак одређеног износа иметка који је регулисан верозаконом. Други услов јесте да му тај износ након испуњене године не спусти испод износа који одређен за обавезност издвајања (ар: нисаб) па након ова два услова: потребни износ вишка иметка након испуњеног периода од годину дана муслиман је дужан да шеријатом регулисани износ издвоји из тог иметка за одређену категорију људи или пројекта. (оп.п)

одређен део свог иметка и да удели одређен износ новца који је уштедео и који није потрошио и да га удели сиромашнима. Ова врста милостиње се на арапском назива „зекат“ а која у преводу значи „чишћење“. Све ствари које постоје припадају Богу, Милостивом што значи да су сва богатства која људи поседују од Њега подарено добро њима. Издвајање ове милостиње представља прилику за људе који су у добром финансијском стању да свој поштено зарађени новац, а који им је од Бога подарен, очисте.

Поред тога је Зекат средство да се иметак директно у друштву распореди сиромашнима и потребнима за њихову помоћ. Зекат (обавезна молостиња) чисти исто тако и душу онога ко га удељује и одстрањује од њега похлепу и јача осећај за великодушност међу људима.

Уобичајни износ издвајања зеката представља 2.5% од уштеђеног износа током године. Дакле, износ се рачуна према уштеђеном, а не према томе колико прихода неко има.¹⁵

¹⁵ Што представља директну предност ислама у односу на све друге религије и системе, јер су сви остали системи и религије регулисани тако да милостињу или порез узимају на сваки могући износ прихода, трговине или размене иметка. Ислам, са друге стране, то ограничава

Пост обавезног месеца Рамазана током године

Муслиман који је телесно у могућности и који је достигао период пубертета мора током муслиманског месеца Рамазана да пости обавезни пост. Овај месец је битан из тог разлога што је у том месецу почела Божија објава посланику Мухаммеду, мир над њим. Пошто је година месечевог календара краћа за једанаест дана од сунчеве године, месец Рамазан се током година помера кроз сва годишња доба. Као што је обавезна милостиња облик чишћења иметка тако је исто и пост облик личног телесног и душевног чишћења. Пост почиње са појавом зоре и окончава се заласком сунца конкретног места у коме се пости. Током дана док се пости постач се мора устегнути од свих облика јела, пића и сполног односа¹⁶, али су све ове радње након заласка сунца до пред почетак поста идућег дана поново дозвољене. Пост учи човека самоконтроли и стрпљивости. Пост је као и молитва метода са којом се човек ставља у часно богослужење.

само на иметак који представља вишак и то у, у поређењу према свим другим неисламским износима који су одређени, мален износ од 2.5% (оп.п.)

¹⁶ Ислам наређује чедност и забрањује било који облик пред- или ванбрачних односа.

Два верска празника муслимана су рамазански бајрам који се празнује након завршетка месеца Рамазана и други је курбански бајрам који се слави након завршетка хаџа.

Пост нас подсећа на живот потребних и сиромашних и чини нас да ценимо и ситна добра, а која често пута видимо као нормална, као што је на пример чаша воде коју пијемо или јело које можемо да једемо када год то пожелимо.

Ходочашће у Мекки (Хаџ)

Сваки муслиман мора једном током свог живота да обави ходочашће Кабе у Мекки када то буде у могућности телесно и финансијски. Муслимани из свих крајева света се сакупе како би Богу служили и како би заслужили само Његово задовољство. Милиони ходочасника годишње посете Кабу и обављају Хаџ.

Хаџски обреди се изворно враћају на посланика Аврама, мир над њим, а који су од посланика Мухаммеда, мир над њим, поново оживљени. Ходочашће у Мекки подстиче

ходочаснике да се одложе све расне, економске и социјалне баријере које можда још у неким друштвеним системима постоје. То ходочашће позива сваког ходочасника на стрпљивост, самоконтролу и богобојазност и њихово практиковање. Ходочасници облаче једноставну одећу која све класне и друге специфичности уклања. Сваки облик од ових обавезних радњи одржава сећање на Бога и подсећа све муслимане на то да нас је Бог створио и да ћемо Њему да се вратимо.

Кур'ан

Кур'ан је последња и директна без икакве грешке и потпуно записана Божија реч и објава коју је анђеоло Гаврило¹⁷ спустио посланику Мухаммеду, мир над њим. Многи од следбеника Мухаммеда, мир над њим, су научили Кур'ан напамет па су га тако нама пренели са мноштво усмених (примарно) предаја а исто тако и са писаним забележјима (секундарно) ТОКОМ СВИХ ОВИХ ВЕКОВА.

¹⁷ У Исламском учењу се сматра да је „Свети дух“ анђеоло Гаврило, а који никада ни у ком облику не сме да буде слављен и обожаван (веровање у тројство се јасно супроставља исламском принципу веровања: тј. монотеизму).

Књиге које су пре Кур'ана доношене од стране Божијих посланика и веровесника су исто тако биле од једног истог Бога - Аллаха. Објављени Кур'ан је Божија реч сачувана и јасно и прецизно је остављена у наследство за свет и свим генерацијама које долазе. Кур'ан је са стране многих аспеката јединствен. Бог Који је Заштитник¹⁸ је Кур'ан савршено сачувао и за његово очување је гарантовао да ће до краја времена да га сачува од било које промене и кривотворења. Кур'ан се сматра аутентичним религиозним текстом за све религије света¹⁹ и то није случај само код муслимана већ и код враћања тог питања на религијске историчаре. Ниједна од претходно објављених књига није сачувана у њеној оригиналној форми и језику и да је као таква дошла до нас. Неке од тих, као што су списи Аврамови, мир над њим, нису до нас дошли ни у каквом облику. Током времена су делови других религијских

¹⁸ Од Божијих потврђених имена у исламу је „Ел-Хафиз“ што значи „Заштитник“ јер је Он заштитник верника, Његове вере и Књиге и Заштитник је сваког оног ко код Њега уточиште потражи са срцем испуњеним веровањем у Њега. (оп.п.)

¹⁹ Видета Јозеф фон Ес: „Мухаммед и Кур'ан: посланство и објава“ у делу: Хришћанство и светске религије: Путеви ка дијалогу са исламом, хиндуизмом и будизмом од Ханса Кунга (Гарден Сити, Њу Јорк: Дубледеј и компани, 1986); и Михаел Селс, Приближавање Кур'ана: ране објаве (Ашланд, ОР: Вајт клоуд прес, 1999)

текстова новосостављени а други делови замењени чиме је њихова изворна поука и порука измењена.

Бог није дозволио да и Кур'ан буде изложен тим кривотворењима јер је то Његова последња књига која је објављена целом човечанству до дана проживљења. Ни један нови посланик а ни веровесник неће бити послан. Када Бог не би чувао Кур'ан он сигурно никада не би доспео до нас у свом оригиналном облику, и због свега тога Бог ту обавезу чувања није препустио људима.²⁰

Божије очување објаве није било од толиког значаја за претходне објаве, а то из разлога зато што је Бог стално слао нове посланике и веровеснике људима. Закони који су били прописани у тим верским текстовима нису били начињени у коначном облику. Исус, мир над њим, је Божијим наређењем дошао са одређеним измењеним верским законима тако да су неке ствари које су биле забрањене постале дозвољене, али је током свега тога основни принципи монотеизма сачуван и био је недодирнут.

²⁰ Кур'ан се састоји од 114. поглавља која су састављена и записана у једну Књигу, а не као што је случај са Библијом да буде раширена у многим и различитим верзијама. Протестанти прихватају као своју Библију укупно 66 поглавља, док Католици 72 поглавља. А другим верзијама постоји чак и више поглавља.

Још једна посебност Кур'ана је да је он сам по себи чудо и из своје садржине стално изнедрава неким новим чудом. Чудо је феномен које је супротно природним уређењима ствари и које јасно и недвосмислено указује на утицај Свемогућег Бога.

Сви посланици и веровесници су дошли од Бога са чудима, која су јасно потврђивала истинитост њихових тврдњи, тј. потврђивале су њихово посланство. Аврам, мир над њим, је без икакве штете преживео када је бачен у разбукталу ватру. Мојсије, мир над њим, је подигао штап након чега се Божијом вољом и наређењем море раздвојило. Исус, син Маријин, мир над њим, је додиром оживљавао мртве и лечио тешке болеснике и све то могао једино Божијом вољом. Сва ова чуда су јасно показивала и доказивала исправност посланице посланих посланика и веровесника, али сва та чудеса су могла да буду посведочена од људи који су живели у том времену.

Исто тако је посланица Мухаммеда, мир над њим, доказивана са мноштвом чудеса, али је недвосмислено највеће од њих управо Кур'ан. Бог изазива све оне који сумњају у истинитост Кур'ана да донесу бар једно поглавље које је једнако Кур'анском

поглављу (овде се треба узети у обзир да се најкраће кур'анско поглавље састоји само из три стиха). Ово никад никоме није пошло од руке, иако су многи људи у свим временима били присутни као особе које су жарко желеле да обеснаже Кур'ан и да тиме уклоне веру ислам.

Божији изазов је и до данашњег дана валидан. Још једно од чуда Кур'ана јесте да је он врхунац литерарног савршенства. Он је језички гледано најсавршеније дело на арапском језику. Он садржи стил који није имало ни једно дело на арапском језику, а који није могуће чак ни копирати.

Кур'ан је доступан свим људима, па и нама - на његовом оригиналном арапском језику. Овај језик данас користи на стотине милиона људи у читавом свету. Оригинални текстови других религија су се временом изгубили и нису у њиховом оригиналном језику записани, а тим се језицима данас више и не говори.

Ни једна једина реч у Кур'ану није од Мухаммеда, мир над њим, него је Кур'ан као комплетан Реч Божија. Мухаммед, мир над њим, није знао ни да чита ни да пише. Он је Кур'ан понављао тачно онако како му га је анђео Гаврило,

мир над њим, пренео од Бога. Његови следбеници су потом након његове наредбе то записивали и напамет учили. Кур'ан је директна Божија реч, тако да је Кур'ан данас једина књига коју поседујемо а да знамо је он оригинална од Бога послата Реч. Не постоје друге верзије Кур'ана, иако постоје многи различити преводи Кур'ана, ипак сви они нису ни приближно битни нити лепо као што је то изворни текст Кур'ана на арапском језику. Тако на пример превод Кур'ана на српском језику (у оригиналном тексту је речено: немачки језик оп.п.) Кур'ан, поглавље 112:

„С именом Бога, Свемилосног, Милостивог!

Реци: „Он је Бог-Један! Бог је уточиште сваком! Није родио и рођен није, и нико Му раван није!“ (Кур'ан 112)

Посланик Мухаммед, мир над њим, и његов Суннет²¹

Мухаммед, мир над њим, је рођен 570. године након Исуса, мир над њим. Потиче из часне лозе два

²¹ Суннет је арапска реч која значи „пут или пракса“, а означава пут и живот посланика Мухаммеда, мир над њим, и све оно што је он говорио, радио, одобрио или оно чиме је он описан од изгледа, поступака, понашања и томе слично. Једном речју: Суннет представља целокупан живот и поруку посланика Мухаммеда, мир над њим. (оп.п.)

велика Божија посланика Аврама, мир над њим, и његовог старијег сина Ишмаила, мир над њим. Мухаммед, мир над њим, је одрастао са надимком „Ел-Емин“ што значи „поверљиви“. Са четрдесет година је Мухаммед, мир над њим, од Бога изабран да буде Његов последњи посланик.

Суннет се односио на изреке и поступке посланика Мухаммеда, мир над њим, као и на прећутна одобрења за поступке.²² Предаје и казивања која говоре о суннету се у исламу називају хадисима²³ а сакупљени²⁴ су у познатим хадиским збиркама. Суннет се заснива, као што је то случај и са Кур'аном, на Божијој објави посланику Мухаммеду, мир над њим. Али те предаје ипак у неким својствима нису попут Кур'ана који је директна Божија реч. Учења посланика Мухаммеда, мир над њим, су дошла од Бога (Божијом објавом) а речи су биле од

²² Овим се мисли на радње и догођаје који су се или десили у присуству њега или без присуства њега али их је када је сазнао за њих ћутњом одобрио.(оп.п.)

²³ Реч „хадис“ на арапском језику значи „ново“ или „говор“ тј. представља говоре и казивања о посланику Мухаммеду, мир над њим.

²⁴ Хадиска збирка представља скуп хадиса у једну књигу коју је одређени исламски учењак сакупио хадисе који су дошли до њега а сматрао их је веродостојним. Таквих хадиских збирки је много а најпознатије две и најверодостојније су „Сахихул-Бухари“ и „Сахихул-Муслим“

посланика Мухаммеда, мир над њим (узора целом човечанству).²⁵ Суннет је исто тако сачуван.²⁶

Обавеза је за муслимане да следе Суннет посланика Мухаммеда, мир над њим. Бог нам наређује у Кур'ану да посланику будемо покорни (Његовом изасланику). Каже узвишени Бог:

„Покоравajte се Богу и покоравajte се Посланику.“(Кур'ан 4:59)

Смисао живота је да се живи у покорности Богу и да се Он обожава. То се постиже тиме што се следе учења и поступци посланика Мухаммеда, мир над њим. Каже узвишени Бог:

„Уистину, ви имате диван узор у Божијем Посланику за онога који наду полаже у Бога и у Судњи дан и ко се много Бога сећа.“(Кур'ан 33:21)

²⁵ Аутор мисли овде на добро познато питање у исламу о томе да ли су говори посланика онакви какви су забележени директан цитирани говор Божији као што је то случај са Кур'аном, или су речи и изрази од Посланика, мир над њим, док су значења тога од Бога објављена објавом. Које год мишљење да заступате исти је резултат, а то је да посланик Мухаммед, мир над њим, није ништа говорио по својом хтењу већ је све била Божија објава. (оп.п.)

²⁶ То јесте, веродостојно је пренесен до нас као што је и Кур'ан.

Посланик Мухаммед, мир над њим, је показао муслиманима како да све аспекте богослужења обављају. Он је умро у 63. години живота (632. године након Исуса, мир над њим) и укопан је у његовој кући у граду Медина (који се пре ислама звао Јесриб).²⁷ Он је увек поздрављао своје следбенике и стално им се обраћао са поздравима и изразима који су носили мир, а што се нарочито тражи и од муслимана. Након једног века после тога ислам се проширио на три континента: од Кине кроз читаву Азију, кроз Афирику па све до Шпаније која је у Европи.

Опасност увођења новотарија у вери исламу

Бог је муслиманима забранио да се деле у секте. Измене и дељења у питањима религије и служења Богу се у исламском учењу сматрају обезвређивањем, грешком и скретањем. Претходни облици нечасних скретања од монотеизма као што је

²⁷ Пропис укопа посланика у кући је наредбом Божијом. А то из разлога што је узвишени Бог учинио за посланике одређене посебности које не важе за остале људе, као што је случај тога да се сваки посланик укопа на месту где је умро, тако да је посланик Мухаммед, мир над њим, укопан у његовој кући у којој је преселио. (оп.п.)

на пример обожавање створења је водило и води ка Божијем проклетству.²⁸ Милостиви Бог нас је путем Његовог последњег посланика Мухаммеда, мир над њима, подучио да је Он Своју веру усавршио када је посланик Мухаммед, мир над њим, кратко био пред окончање свога живота.

Муслимани морају да признају да је строго забрањена било каква промена у обожавању Бога и у Његовом служењу. Било каква промена човечанства, а које је стално под утецајем ђавола, која би била уведена у вери не може да донесе ништа позитивно и само би допринело томе да се савршена и од Бога створена вера деградира. Све промене у сфери религије воде ка скретању и странпутици и директно у паклену ватру. Људи не смеју да скрећу (било то додавањем или одузимањем) нити то сме да се допусти у погледу верских питања обожавања Бога, па макар то били и најситнији детаљи.²⁹ Када би

²⁸ Како год било, промене и иновације у подручјима као што су: наука и технолгија, а које служе како би се побољшао животни стандард људи су у исламу пожељне и подстиче се на њих. (тј. било који облик иновације у вери је строго забрањен, док су иновације у материјалном смислу које нису супротне вери пожељне и вером дозвољене. оп.п).

²⁹ Ислам учи да богослужење тј. обожавање мора да испуни два услова како би оно било примљено од узвишеног Бога, а то су: искрена намера да се тим делом жели да се постигне Божије задовољство, а друго да то дело буде у складу са праксом посланика Мухаммеда, мир над њим.

измене биле дозвољене то би узроковало скретање свих каснијих генерација а резултат тога би био нова од људи направљена религија која не би била ислам као што је од узвишеног Бога била савршено објављена. Конструирање „веровања“ тако што ће се укључити неким „Световним обновитељем религије“ или тако што ће се неки верски ауторитет слепо следити³⁰ је у вери исламу неприхватљиво.

Мењање Божијег закона је у Исламу строго забрањено. Узвишени Бог осуђује верске вође који Божије законе мењају. Ко покуша нешто да измени такав се ставља у исти ранг са Богом и тиме чини јасно многобоштво. Пример тога би био када би неко дозволио вером да се недужне особе убијају.

Божији закони су савршени и не требају ни од кога да буду модернизовани. Бог нам осигурава слободу да Њему будемо покорни или да Му будемо непокорни што се чини прихватањем Његове вере или са друге стране прихватање неког сопственог пута према личним жељама. Он нам јасно и недвосмислено забрањује мењање Његових верских закона.

³⁰ Без доказа из ислама (оп.п.)

Интересантно је то што можемо да приметимо да полумесец није прави знак ислама, јер га посланик Мухаммед, мир над њим, никада није користио нити га је споменуо. То је у основи био пагански симбол и изум, а који се у каснијим генерацијама користио као политички симбол. Нажалост, он је прихваћен од општих маса и злоупотребљен као исламски симбол.

Казивање о Адаму и Еви

Казивање о Адаму и Еви се спомиње у Кур'ану. Иако је оно у много чему слично онима која су пренесена у преосталим деловима претходних објава, ипак постоје неки детаљи који су нови и различити.

Узвишени Бог је обавестио анђеле да ће створити нову врсту створења на земљи. Онда је Бог створио Адама, мир над њим, тако што га је обличио од глине. Он је удахнуо у Адама, мир над њим, душу и поучио га именима свих ствари и од њега самога створио је његову супругу Еву. Бог им је дозволио да са својом слободном вољом бораве у Рају. Када је Бог рекао анђелима: „**Поклоните се Адаму!**“ (а то су учинили као вид поштовања према Адаму, а не као облик обожавања). Сам Њаво се тада налазио међу

анђелима, али он није био један од њих. Он је био џинн,³¹ раса посебних створења која поседују слободан разум и које је Бог створио пре Адама, мир над њим, које је Бог створио од ватреног пламена без дима.

Кад је Бог анђелима као и онима који су били међу њима наредио да се пред Адамом поклоне учинили су то сви осим ђавола, који је из поноса и охолости то одбио, тиме што је тврдио да је он бољи од Адама, мир над њим, користећи аналогију да је он створен од ватре док је Адам, мир над њим, створен од глине. (Дајући предност и вредност ватри над глином). У правој суштини и основи је ђаво био први расиста.

Ђаво је пред Богом пао у очај и знао је да отишао у пропаст. Бог, Који све у најмање детаље познаје, проклео га је због његове непокорности, али је проклети ђаво тражио од Бога да му да рок до Судњег дана (до Дана оживљења) како би он Адама,

³¹ Џинни су створени пре Адама и они исто тако поседују слободну вољу и разум. Непокорни џинни су демони, сотоне. Они живе међу нама у димензији коју ми не можемо видети и они нас виде али ми њих не, осим у неким случајевима када желе да се учине видљивим. Вештичарење(ар: сихр) које је у исламу строго забрањено се управо од њих и путем њих проводи.

мир над њим, и његове следбенике могао да заведе и докаже да је бољи од људи. Ћаво је рекао: „**И сигурно ћу их наводити у заблуду, и сигурно ћу их лажним надама мамити.** (Кур'ан 4:119)“

Бог му је то дозволио и то је учинио испитом за човечанство. Бог зна оно што Ћаво не зна. Јако је битно да се спомене да Ћаво никада не би био у стању да се на било који начин супростави Богу, јер он је, као и сви оставли, само једно Божије створење. Ћаво постоји само зато што Бог то тако жели и он је потпуно потчињен Божијој вољи. Када Бог не би желео да Ћаво или било који од његових помагача постоје онда им Он не би допустио ни један тренутак да даље постоје.

Ислам Ћаволу не даје никакав удео у Божијој божанствености. Он му не даје никакве а ни сличне божије епитете. Ислам одбија било какав облик схватања да је Ћаво у неком облику рата са Богом и да је том приликом трећину Рајских блага са собом понео. Ћаво је самопроглашени непријатељ човечанства, без икакве власти над верницима и он је ипак само обично створење које је у својој егзистенцији потпуно зависно о Богу.

Иако је он поносан пао у Божије проклетство, ипак ћемо схватити да ђаво испуњава једну јако разумну улогу. Бог је желео да људи својом слободном вољом одлуче између добра и зла. Он је људима осигурао урођену способност да спознају Створитеља и да Му се окрећу. Човек се са стране његове природе сматра добрим створењем, као биће које се као новорођенче роди у исламу. Ђаво и његови следбеници наређују људима зло и боре се против добра и желе да човечанство одведу од монотеизма, правде и Божијег пута ка злу и обожавању идола, и он је тако самопроглашени непријатељ човечанства.

Мудри Бог позива људе да чине добро и да га наређују, а да остављају зло и да га забрањују. Пошто ми користимо наш слободни разум на такав начин да се супростављамо ђавољим искушењима, ми као људи можемо да постигнемо јако велики степен.

Оно што ће уследити је сажетак испита који су имали Адам и Ева у Рају. Они су уживали у савршеној слободи и уживању у Рају. Бог им је објавио да могу да једу рајске плодове, али им је забранио да се приближавају једном дрвету и упозорио их је да уколико то учине да ће бити од

непокорних. Ђаво је дошао и завео их је тако што им је рекао да им је Бог то дрво забранио само из тог разлога како не би постали бесмртни или да не би тиме постали анђели. И тако су они били заведени па су појели са забрањеног дрвета.

Адам и Ева су се постидели и обратили су се Богу искрено се кајући, Који је Онај Који прашта и Милостиви, па им је Он опростио. Ислам јасно и категорично одбацује учење о наслеђивању греха и изјаву да су сви људи због Адамовог поступка рођени као грешници. Ни један човек неће никада носити грехе другога (Бог је праведан). Сваки човек је одговоран за своје сопствене поступке и бива рођен као муслиман, чист и без икаквих греха. Јако је битно да напоменемо да ислам не окривљује Еву. Обоје и Адам и Ева су имали слободну вољу и обоје су јели са забрањеног дрвета. Њихови греси и непокорност су били заједно почињени. Ислам, такође, јасно одбацује мисао да су све жене због Евиног греха ниске заводнице или да су са менструацијом и порођајним боловима кажњене.

Бог је истерао Адама и Еву из Раја и одредио им да живе на Земљи. Бог је већ унапред рекао анђелима (тј. пре Адамовог стварања и настањивања

у Рају, оп.п.) да ће он створити ново створење које ће настанити на Земљи. Земља је место које је Бог Својим бескрајним знањем још од времена људског стварања одредио као боравак за људе.

Исус, мир над њим

Исус, мир над њим, је био Божији посланик. Он је позивао у Божију једноћу. Он себе никада ни на који начин није мерио неким божанством нити је икада захтевао да буде обожаван.

Он је рођен од девојке девице. То је било једно од многих чуда којима је Бог почастио Исуса, мир над њим. Исус, мир над њим, је рођен без оца. Узвишени Бог је рекао у Кур'ану:

„Пример Исусов је код Бога исти као и пример Адамов: од прашине га је створио, а затим му рекао: „Буди!“ и он би!“ (Кур'ан 3:59)

Бог је створио Исуса, мир над њим, као што је створио и све остало постојеће. Исус, мир над њим, Адам и Ева су створени на један посебан начин: Исус, мир над њим, је створен без оца, а Адам и Ева су рођени без оца и мајке, док је остатак људског рода

рођен са оцем и мајком. Веровање да је Исус, мир над њим, Божији син или да Бог има неке облике сродсва као што је отац, мајка, син или ћерка би узвишеном Створитељу дало особине Његових створења.³² Муслимани верују да је то многобоштво и то је потпуно забрањено у исламу. На основу тога је велики грех да се неком створењу дају неке особине Створитеља и ово се по исламском учењу изравно коси са монотеизмом. Такво веровање се супроставља учењима свих посланика и веровесника³³. Бог је изнад сваке особине људи и створења. Исус, мир над њим, је Месија, тзв. Христос, Божија реч, Благословљени, који је од свемилосног Бога послат као посланик.

³² У античком Ницеу (које се налази у данашњој Турској отприлике 1100 км северо-западно од Јерусалима у близини главног града Острома) сазвано је прво веће 325. године након рођења Исуса, мир над њим. На том већу је већином учесника одлучено да је Исус ближи божанству него Божијем посланику. Концепт тројтва је постављен тако што је појашњено да Исус, мир над њим, има божанску основу и да се изједначава са Богом. Ово је у јасној супротности са свим Аврамским учењима о монотеизму у које је Исус, мир над њим, позивао људе и у које је он био убеђен.

³³ Иако Хришћани и Јевреји неке монотеистичке принципе од претходних Авамских учења крше, ипак их ислам назива „Следбеницима књиге“. Они се тако називају зато што су они примили од Бога објављене законе и списе и због тога што су неке од Његових посланика признали.

Бог нас обавештава да Исус, мир над њим, који је син Марије није умро и да је Бог Исуса, мир над њим, узео к Себи. Муслимани верују да ће Исус, мир над њим, да се врати пред Смак света и да ће он бити предзнак за њега. Када се Исус, мир над њим, врати он се неће вратити у својству посланика како би људима донео нову објаву. Он ће се вратити као вођа верника и Антихриста који ће на Земљу да дође са великим искушењима и злом и у коначници ће Исус да га уништи. Исус, мир над њим, ће тада да следи последњу објављену објаву која је објављена посланику Мухаммеду, мир над њим.

Грех и кајање

Грех значи слободно и са знањем чињење непокорности Богу. Највећи од свих греха је многобоштво, али и свако намерно кршење Божијих заповести је грешан чин. Бог, Који је чувар свега, је неке ствари забранио а оне могу да штете појединцу или заједници. Убиство, напади, крађа, претње, псовање, непослушност, варање у браку, вештичарење, алкохолизам, једење свињског мяса као и коришћење опојних дрога су све примери за грешна дела.

Ислам одбацује учење које у себи носи да се греси наслеђују. Ни једна душа не треба да носи терете друге, јер би то иначе била велика неправда, а Бог Милостиви је Праведни. Свако од нас ће пред Богом Који све види бити позван да одговара за своје поступке. Али уколико нека особа подстиче неку другу да чини неки грех онда обе имају удео у том греху и заслужују обе казну. Један заслужује казну што је грех починио а други је заслужује што га је на тај грех подстицао.

Када неко почини грех онда он заслужује Божију казну. Али на сву срећу је Бог Свемилосни и Који много прашта. Бог суди и делује на основу свог неограниченог знања и правде. Муслимани не верују да је Исус, мир над њим, који је син Марије, убијен као искуп за грехе људи. Бог Који је Свемилосни опрашта коме жели. Веровање да је било потребно да се Исус, мир над њим, жртвује како би се опростили наши гресе поништавају и у супротности су са безграничном Божијом моћи и праведности. Бог је неограничен у Својој милости.

Бог Који све чује нам обећава да ће Он да нам опрости уколико Му се истински покајнички вратимо. Покајање је јако озбиљна ствар. Њоме нека особа

може да постигне Божију милост. Жаљење и покајање ипак не треба узимати олако. Право покајање је обележено следећим својствима:

1. Особа мора да призна и мора да буде свесна да је чинила грехе и мора да се искрено покаје због тога што их је чинила.
2. Особа мора да се искрено обрати Богу и мора да Га моли за опрост.
3. Особа мора да има искрену намеру да се тим гресима никад више не врати.
4. Уколико тај грех носи у себи штету која је начињена другима онда мора да се све предузме како би се та штета исправила.

Ово не значи да ако нека особа након кајања поново упадне у исти грех да је прво кајање било безначајно. Оно што се тражи јесте да особа буде искрена у томе да се више тај грех не чини. Због тога што не знамо шта будућност носи врата покајања су стално отворена. Бог Који у мноштву прашта се радује када се неки потомак Адамов Њему обрати и Њега за опрост моли. Покајање је исто један од облика богослужења.

Нико поред Бога не може да опрашта грехе. Сваком муслиману је строго забрањено да за неки

грех тражи опрост тиме што ће се неком створењу обраћати, јер су муслимани убеђени у своме учењу да је то дело вишебоштва.

Организацијска структура у исламу

Ислам много наглашава индивидуалну повезаност са Богом. Оквир те повезаности су ако особа следи упуте које су одређене у Кур'ану и Суннету. Та повезаност и однос исто тако одређује повезаност једног муслимана са свиме осталим, као што је правда, организација и социјална хармонија коју он са собом доноси.

Бог каже у Кур'ану:

„Уистину, најугледнији од вас код Бога је онај који Га се највише боји.“ (Кур'ан 49:13)

Мудри, побожни у исламу одгојени и искрено веру практикујући су природне вође за веру ислам.

Ислам не одређује унапред ко може да постане учењак. Свако ко поседује довољно интелигенције, учи и одлучан је може ка томе да стреми да постане учењак, али за то немају у сваком времену сви једнаке

услове. Сви људи требају да стреме ка томе да што више науче, при чему треба напоменути да је Бог Један Који подарује сваки облик знања и разума.

Учењаци у муслиманским заједницама играју јако велику улогу. Он или она се посвећује исламским студијама за дуги низ година. Учењаци не смеју да буду они који чине велике грехе, да људе чине светим или да желе да Божији закон промене. Они дају и репродуцирају информације које су прикупили, а које извлаче из Кур'ана и Суннета. Кроз њихово примерено понашање они мотивишу и друге да се побољшају.

Неки су уобичавали да користе реч „Клеричар (исламски поп)“ коју су користили за неког исламског учењака. Ово и није неки посебно погрешан назив. Не постоји неки формални клеричар нити јасно установљен положај и хијехарија. Везе између појединца и Бога су директне. Нико осим Бога не може да одлучи шта је дозвољено а шта је грех. Ни једно створење не може на основу своје жеље да учини нешто светим. Сваки индивидум је директно са својим Господаром и Створитељем позван на одговорност.

Ко је некада посетио цамију видео је можда особу која предводи вернике у заједничкој молитви. Када се муслимани заједно моле морају неког да изабере који ће испред њих да стоји и који ће да их предводи у молитви како би то све добило обележје јединства и хармоније. Најбоље и прече је да се изабере онај који је највише запамтио из Кур'ана и Суннета. Таква особа се назива „имам“ што језички значи „онај који предводи“ или „вођа“.

Током петка поподне постоји једна посебна заједничка молитва. Сви муслимански мушкарци су обавезни да се у њу укључе. За жене је она препоручена али не обавезна. Тој седмичној молитви претходи једно кратко обраћање и говор. Онај који држи тај говор требао би да буде онај који је најбољи могући, а који има јасно и дубоко разумевање исламских учења.

Исламско право

Исламско право се изводи из Кур'ана и Суннета посланика Мухаммеда, мир над њим. Суннет је као и Кур'ан Божија објава. Исламско право покрива све животне сфере. Оно говори о томе како

да се Богу служи и како да се према другима опходи. Бог наређује верницима да одређене ствари чине док им друге забрањује. Бог Који је свезнајући и Праведни једино има право да ствари дозвољава или забрањује и да их као грех дефинише. Исламска заједница може било каква уређења да користи за свакодневни живот (као што је на пример саобраћај) и да их поставља све док се таква уређења не супростављају исламском праву. Бог Који је Упућивач и Онај Који на добро указује подстиче на неке ствари али их строго не наређује, док од неких понашања одговара али их категорички не забрањује. Сва ова уређења када се саставе чине исламско право. Када овоме додамо да постоје питања на која исламско право једноставно са одобравањем гледа, можемо онда из свега тога да закључимо да се норме којима се то право регулише, могу са стране гледишта људског дела поделити на пет различитих скупина:

1. Обавезно
2. Пожељно
3. Дозвољено
4. Покуђено
5. Забрањено

Исламско право је пореклом од Бога. Разлог зашто смо тим законима и уређењима покорни је у чињеници да је Бог тако наредио да чинимо. Ми смо позвани на то да разумемо мудрости које се крију иза тих прописа, али се ипак од нас и очекује да будемо покорни и онда када са нашим ограниченим разумом не можемо да докучимо мудрост прописа. Разум је ограничен дар. На пример: забрањено је да се једе свињско месо, зато што Бог тако прописује, и због тога ми га остављамо и не једемо га због тога а посебно зато што сада са стране науке знамо да се у њему налазе болести које преноси и да је то нездраво месо. Чак и када би научници били у стању да развију свињско месо које је без удела тих болести и да то буде храњива храна, ипак би остао пропис његове забране, тј. да је то свињско месо забрањено.³⁴

Извори исламскога права су Кур'ан и Суннет. Бог назива многобоштвом да се неком верском вођи дозволи да Божије законе и наредбе промени, тако што ће да дозволи оно што је Бог забранио или да

³⁴ Али је дозвољено да се једе свињско месо у ситуацијама када треба да се спаси живот од смрти, када нема другог изора осим тог. У том случају то није грех.

забрани оно што је Бог дозволио.³⁵ Само Бог одређује на овоме свету шта је добро а шта је грех. На будућем сету само ће Бог имати моћ и мудрост да награди оне који су чинили добро, и да казни оне који су чинили зло.

Исламски кодекс облачења

Ислам захтева скромност и стреми ка томе да недела и неморалности одстарани и минимизира у друштву. Једна од метода за то је да се носи једноставна и скромна одећа. Ислам јасно поставља норме за моралност мушкараца и жена.

У већини западних земаља постоје закони који одређују шта је морално. То се у пракси односи на то да мушкарци покрију своје гениталије, а да жене требају покрити своје гениталије и груди. Када неко не следи ово крајње и минимално морално уређење онда особа у друштвеној сфери може да буде оптужена за изазивање јавног нереди. Разлог за горе

³⁵ Камата и прељуба су у изворном облику забрањене и у јеврејству и у хришћанству и у Исламу. Али су хришћани Европе од средњег века постепено те прописе мењали. Данас су чак и неке „муслиманске“ земље починиле то кршење Божијих прописа.

споменућу различитост у одређивању покривња тела је због раличитости телесне грађе.

Ислам одређује исто тако минимално конзервативну одећу за мушкарце и за жене. У исламу се од мушкараца а исто тако и од жена очекује да се једноставно, прикладно и достојно облаче. Мушкарац мора да носи широку а не уску одећу која покрива од испод колена до пупка. Ово представља крајњу границу када је у питању одећа мушкарца и шта се тражи од њега. Тако он никада не сме у јавности да носи кратке купаће гаће. Када нека муслиманка напушта кућу мора минимално своју косу и своје тело са широком и неоцртавајућом одећом да покрије како се обриси њеног тела не би оцртали у јавности и како би их сакрила. Неки препоручују и то да муслиманка прекрије и лице. Мудрост у прописивању ове одеће је да се избегну сексуална узнемиравања и понижавања како за жену тако и за мушкарца у друштву и да се то смањи на најмањи могући минимум. Држање прописа исламске одеће је исто тако од облика богослужења. Ислам забрањује сексуалне сигнале и телесна изазивања која су ван брака. У интимној сфери између супружника су сексуални сигнали и телесна изазивања и за мушкарце и за жене сасвим пожељна.

Неки западни истраживачи сматрају да је у женином покривању главе понижење и потчињеност наспрам мушкарца. Далеко отуђени од истине од овога доиста не могу бити. У исламу се захтева да се жена облачи на такав начин како би показала поштовање и скромност и да одбија сексуално ропство. Порука коју жена тиме шаље када се она са таквом исламском ношњом у друштву креће је: “Поштуј ме овакву каква јесам. Ја нисам сексуални објекат!”

Ислам не одбија само избегавање последица пропадања и неморала међу индивидуама, већ и у друштву, које женама и мушкарцима дозвољава да се слободно размножавају и да се слободно стављају у етар и да се натечу у томе међусобно са сексуалним атракцијама и њиховом изазивању. Последице тога су јасне и не могу бити игнорисане. Прављење жена сексуалним објектима за задовољавање мушкараца није никакав вид ослобођења. У стварности је то нечовечни облик угњетавања, а које ислам јасно и категорички одбија. Ослобођење муслиманске жене је у томе да је она на основу свог карактера, а не због свог физичког изгледа прихваћена. Са исламске перспективе су „ослобођене“ западне жене а које се много брину о свом изгледу, фигури и младоликости

како би се другима свиделе - присиљене у облик ропства.

Жена у исламу

И мушкарци и жене су пред Богом једнаки. Обоје ће пред Богом за своја дела одговарати. На будућем свету ће за своје веровање и добра дела добити подједнаку награду.

Брак је нешто јако пожељно и то је уједно писмени уговор али и света веза. Ислам гледа на жену, без обзира да ли је удата или не, као на индивидуу са одређеним специфичним правима. Она има потпуно исто право да постиже иметак, да скупља богатство и да га троши, баш исто као што то право има и мушкарац. Њен иметак се након брака или развода не рачуна као мужевљев. Свака жена има право да одабере за кога ће да се уда, а из поштовања према њеном пореклу њено презиме се тада не мења. Свака жена може да тражи развод онда када њен брак не функционише.

У погледу економије су мушкарац и жена правно гледано независне особе. И мушкарци и жене

имају право да стичу приватну имовину, да управљају пословима и од других да наслеђују иметак. Обоје имају потпуно исто право на школовања и на уносан посао, све док се тиме не крше исламски кодекси и правила.

Тежња ка знању је обавеза и мушкараца и жена појединачно. Грана знања која се посебно наглашава је верско знање, али се уједно тражи и да се посвети пажња да се због добробити друштва у јавном сектору учине доступним послови за оба пола.³⁶ Друштву су потребни доктори, учитељи, саветници, социјални радници и многи други службеници. Када дође до недостатка квалификоване радне снаге може да постане обавеза и за мушкарце и за жене да у том сектору сакупе искуство како би у муслиманској заједници испунили њену потребу за тиме. Али у свему овоме је нужно да се јасно држи пута које је ислам поставио.

Од жена се тражи да се стално посвећују и да постижу исламско знање и да се у оквиру ислама посвете свом академском напредовању и да стреме ка

³⁶ Као што је посао који је карактеристичан само за жене, на пример у сектору медицине је нужно да се жене ангажују у подручју гинекологије.оп.п.

томе да задовоље своје интелектуалне потребе. Спречити некога од тога да се интелектуално посвети је супротно учењима ислама.

Мушкарац је одговоран за то да своју породицу обезбеђује и заштити и да им обезбеди храну, одећу и смештај за жену, децу и (ако је потребно) и друге чланове његове породице. Жене у првој линији нису ни за шта од горе споменутог одговорне иако су удате. Посланик Мухаммед, мир над њим, је рекао да је најбољи међу верницима онај који је најбољи према својој супрузи (породици).

Мушки шовинизам у муслиманском свету

Многи људи гледају на ислам као на неку шовинистичку религију која жене дискриминира. Они затим спомену стање жена у неким „муслиманским“ земљама како би тиме то и доказали.³⁷ Њихова грешка је у томе да не разликују између културе људи и правих и истинских учења религија које њој припадају. Ужасно је да данас међу многим

³⁷ Нажалост не значи нужно да нека „муслиманска“ земља има уједно и исламску власт или да људи који живе ту следе исламско (шеријатско) право.

културама у свету још увек постоји угњетавање жене. Многе жене у трећим световима живе у ужасним условима. Они бивају надвладане од неких мушкараца и бивају им ускраћена основна људска права. Ово није заступљено само у муслиманским земљама, већ је заступљено и у свим немуслиманским земљама. Ислам јасно осуђује овакав облик угњетавања. Трагична је неправда да се ове културолошки подстакнути поступци пренесо на верско убеђење уколико вера таквим поступцима у својим учењима не позива. Исламско учење забрањује угњетавање жене и наглашава јасно да се и на мушкарце и на жене мора подједнако да се гледа.

Многе жене су жртве ужасних, дискриминирајућих обичаја.³⁸

Још један ужасан податак су тзв. „Убиства из части“ а то је када неки мушкарац убије неку женску особу из своје породице због тога што их је она својим понашањем понизила и обесчастила. Овако понашање, које иако је ретко, ипак се практикује код неких групација индијског потконтинента, на средњем Истоку и неким другим регијама. У исламу

³⁸ Аутор овде говори о сакаћењу женских гениталија што је јасно забрањено исламом. (оп.п.)

се ово јасно и недвосмислено назива убиством. Ниједном човеку није дозвољено да неког убије под плаштом „части“. Ово ни у ком случају није праска и особина муслимана у муслиманским земљама, јер је у томе јасно кршење исламскога права. Расизам, сексизам и сви облици нетрпељивости или осуђивања су у исламу јасно забрањени.

Нажалост се исто тако присилно венчање још увек практикује у многим традиционалистичким друштвима. То је исто радња која је јасно забрањена у исламу. За време Посланика, мир над њим, неки очеви су своје ћерке натерали на удају, па када би Посланик, мир над њим, за то сазнао и када би му се пожалиле он би такве бракове проглашавао неважећим или би тим женама оставио могућност да тај брак прекину иако су употпунили брачни уговор чиме се јасно даје регулативно уређење исламскоме праву, а које право избора у браку даје и тиме овакву погрешну праксу јасно окончава. Нажалост и дан данас постоје присилни бракови у многим деловима света, а међу њима и у неким „муслиманским“ земљама. Иако је таква радња у скоро свим земљама нелегална многе жене у традиционалистичким друштвима не знају како да такав случај пријаве, или се ипак на то и не усуђују.

Све ове праксе су супротне исламскоме праву и одговорност је сваког муслимана да такве ствари уклањају из свога друштва. Да, ислам је према културолошким разликама толерантан и не жели да мишљења других људи једноставно избрише, исто као што не присиљава људе да свој културни идентитет остављају онда када ислам као своју веру прихвате. Али када се неке културне карактеристике одређене нације супростављају исламу или људима њихова од Бога неприкосновена права ограничавају и њихову слободу избора одузимају, онда постаје верска обавеза да се такве праксе и обичају укину и уклоне.

Наука и технологија

Једна од карактеристичних особина ислама је његова савршена хармонија са наукама. Муслиман гледа на конфликте између потврђених научних чињеница и религије као немогуће. Религија је од Бога, Првог и Последњег, а исто тако и Свемир који је Он сам створио, тако да је немогуће да једно другом у томе буде противречни.

Муслиман сматра да за све што постоји међу Божијим створењима постоји природно објашњење. Од констелације звезда и галаксија па све до порекла

и различитости многих врста у њему. Муслиман никада не сме да се позива на неко „чудо“ како би тиме појаснио неке природне феномене. Муслиман верује да су чуда догађаји у којима Бог из одређеног разлога Своја сопствена постављена правила у природи ставља ван снаге, као што је, на пример, чудотворни случајеви ради помоћи Својих посланика или да услиша нечију молбу. Објашњења чуда не требају бити узимана у обзир како би се њима појаснио неки природни феномен или да се њиме прекрије неко научно питање због свог недостатка и знања о томе.

Никад до сада није била ни једна научна чињеница и појава а нити је потврђена нека научна теорија, а да је то било супротно исламским учењима. Шта год да открије наука то нам само повећава знање и спознају о Богу и Његовом дивном стварању. Због тога ислам подстиче активно научно ангажовање и због тога што нам Бог у Кур'ану недвосмислено наређује да Божије знакове у природи гледамо и истажујемо. У стварности Кур'ан садржи многе запањујуће чињенице и информације које су тек скоро уз помоћ модерних уређаја откривени и у потпуности схваћени.

Ислам нам исто тако дозвољава да уживамо у људској способност изумљивања. Охрабрује нас да стремимо ка томе да поправимо свет и ислам јасно поздравља сваки технолошки напредак. Технологија, наравно, може да се користи на позитиван или негативан начин, али је она сама по себи неутрална. Наша је одговорност да знање којим нас је Бог почастио користимо за то како би њиме поправили стање општег човечанства.

У раном периоду ислама, док су се људи још увек држали верске упуте и учења, цветала је наука, култура, трговина и технологија. Учењаци у исламском свету су истраживали и развијали подручја у математици, хемији, физици, медицини, астрономији, архитектури, уметности, литератури, географији, историји и многим другим наукама. Муслимански учењаци су развили магнетни компас, астрономске лабораторије и пендулум сат, а наведени су само неки од њих. Многи захтевни системи и подручја као што је алгебра, арапски бројеви (који су исти они које ми данас користимо) и коначни концепт „нуле“ (које је јако битно за наставак развијања математике) су у средњовековну Европу донешени посредством муслиманских учењака. Исламска учења су донела ова научна достигнућа што је у коначници

довело до Европске ренесансе а исту је подстицало. Тек када су се људи од изворних исламских учења удаљили почели су да се умањују муслимански научни успеси у свету и да падају у забрав.

Закључак

Ислам је.....вера правде, мира, самилости и праштања, веровање које се често пута погрешно разуме. Ислам значи да своју вољу потчиниш Божијој вољи. Ислам је начин живота за свакога ко прихвата да постоји само један Бог и да нико поред Њега нема право да буде обожаван. Овај свет је пролазан и није ништа друго до испит за човечанство, а након тога ћемо сви умрети и Богу, Коме се све враћа, у коначници ћемо да се вратимо. Живот на ономе свету је вечан. Бог је слао посланике како би преко њих упутио синове Адамове, мир над њим: Аврам, Мојсије, Исус и Мухаммед, мир над њима, су сви заједно посланици ислама. Бог је изабрао Мухаммеда, мир над њим, као Свог последњег посланика и почастио га је привилегијом да преко њега објави Кур'ан. Кур'ан је директна и непромењена Божија реч и није говор Мухаммеда, мир над њим, који је био неписмен. Бог је Кур'ан са његовим савршеним

учењима објавио целом човечнаству.

Пет основних верских обавеза и радњи за све муслимане су следеће:

1. Сведочење веровања тако што се изговори: „Ја верујем да ништа нема право да буде обожавано поред једног Бога и сведочим да је Мухаммед, мир над њим, Божији роб и посланик“ (Ова изјава се у арапском назива: шехадет).
2. Пет дневних молитви (намаза)
3. Издвајање обавезне милостиње (зекат)
4. Пост месеца Рамазана
5. Ходочашће у Мекки (Хаџ)

Бог је одредио да нема присиле у вери. Људска права и слобода избора су у исламу свети. Жене у исламу имају велики положај и играју важну улогу и оне имају једнака права и морају од мушкараца да буду поштоване.

Бог спомиње у Кур'ану да је ислам објавио као веру за цело човечанство и да ју је употпунио како би тиме употпунио Своју милост и доброту према нама. Бог је за нас светло ислама изабрао као уже којим човечанство може и треба да Му се врати.

Завршна реч издавача

Научници су нам појаснили да у свемиру постоји преко 120 милијарди галксија. Ми знамо да смо ми сви од Свемогућег Бога у једном тренутку створени. Када о томе размишљам могу само да се дивим и да признам своју потпуну понизност према светлу Божијем и да је признајем. Ђаво се зарекао да ће да заводи човечанство и да ће да нас убацује у погрешна схватања, непријатељства, мржњу и ратове. Како бих се на неки начин супроставио ђаволу узео сам као подстицај да заслужим задовољство мог Господара тако што ћу подстицати на мир и разумевање.

Живот је кратак и вредан и велика је пропаст да се потроши тако што ће се посветити пролазном материјалном добитку и трагања у њему, а да се при томе игнорише сврха стварања, а то је да се само Бог обожава. Многи људи свој вредни живот проводе тако како би скупљали и гомилали пролазна богатства овога света, а Бог нас кроз ислам позива ка ономе што ће заувек остати. На Судњем дану ми ћемо за оно што смо знали бити позвани на одговорност као и за то како смо по томе знању поступали. Ми ћемо бити

упитани о нашем богослужењу, а сада имамо времена да се за тај одговор припремимо.

Ова књига садржи учења која сам у последње две деценије држао о исламу. Да није Божије милости а затим помоћи моје браће и сестара оно не би било ни могуће. Ја вам се срдечно захваљујем, поштовани читаатељи, што сте одвојили своје време и интересовање и жељу да разумете ислам, веровање које је религија петине човечанства. Ми се радујемо вашим питањима, коментарима и реакцијама како би се овај посао наставио и боље оценио и исправио. Ја вас позивам да делове овог дела или читаво дело даље ширите. Ја вас само молим да их не цитирате издвојеним и неразумним начином.

Молим вас да ми опростите ако сам у овом делу некога повредио. Због мог дивљења према исламу ја своје изразе настојим јасно и недвосмислено да изразим. Ја доста ценим индивидуално право на мишљење и поштујем различитост. Разумевање и правда су пут ка миру, а пошто се ислам често пута у Западним земљама описује као вера заосталих фанатичара који у свету желе да шире насиље, ја мислим да је нужно потребно

да своје веровање доставим у јасном и убедљивом језику како би се тиме избегла погрешна схватања.

Нека нас свемогући Бог благослови упутом. Свако добро које се налази у овоме делу је од Божије милости а ако сам нешто лоше рекао онда је то због моје грешке и пропуста. Бог Узвишени и Онај Који воли је савршен.

„О Ти Који све чујеш, заштити нас од зла и упути нас ка истини.“

Нека је мир на оне који следе упуту!

serbian@islamhouse.com

Садржај

Предговор	3
Шта је ислам?	5
Монотеизам	7
Божија једноћа у Његовој власти	8
Усмеравање свих облика обожавања само једном Богу	10
Јединственост и једноћа Бога у погледу Његових савршених имена и својстава	14
Шест начела ислама	17
Веровање у Бога	18
Веровање у Божије анђеле	18
Веровање у Божије књиге	19
Веровање у Божије посланике и веровеснике	20
Веровање у Судњи дан	25
Веровање у Божије одређење	27
Слободна воља код људи	28
Не постоји присила у вери	30
Пет начела ислама	31
Сведочење вере (Шехадет)	32
Пет дневних молитви	34

Годишње издвајање обавезне милостиње (Зекат)	35
Пост обавезног месеца Рамазана током године	37
Ходочашће у Мекки (Хаџи)	38
Кур'ан	39
Посланик Мухаммед, мир над њим, и његов Суннет	44
Опасност увођења новотарија у вери исламу	47
Казивање о Адаму и Еви	50
Исус, мир над њим	55
Грех и кајање	57
Организацијска структура у исламу	60
Исламско право	62
Исламски кодекс облачења	65
Жена у исламу	68
Мушки шовинизам у муслиманском свету	70
Наука и технологија	74
Закључак	77
Завршна реч издавача	79